

Pastor IOAN GURĂU

Vicepreședinte al Cultului Creștin
Penticostal - Biserica lui Dumnezeu
Apostolică din România

Mesaj transmis în Biserica Penticostală
BETANIA din Păuliș, în cadrul
serviciului divin festiv din dimineața zilei
de 2 septembrie a.c.

**„Aduceți-vă
aminte de mai
marii voștri,
care v-au vestit
Cuvântul lui
Dumnezeu;
uitați-vă cu
băgare de seamă
la sfârșitul felului
lor de viață,
și urmați-le
credința!”
(Evrei 13.7)**

Să purtăm mai departe flacăra credinței vii, transmisă prin înaintașii noștri

Am fost binecuvântați din plin în această dimineață prin Cuvântul lui Dumnezeu rostit prin slujitorii Săi, prin mesajul cântărilor și prin această măreață atmosferă de sărbătoare. Trăim din plin realitatea că ne aflăm la o zi aniversară și din inima Domnului deja s-a revărsat chemarea solemnă: „**Adu-ți aminte!**”. Este o dorință a Domnului Isus Hristos cu privire la noi toți să ne aducem aminte de ceea ce s-a întâmplat și, mai ales, de ceea ce a făcut Domnul.

Această aducere aminte, Domnul dorește să fie o lucrare profundă, cu un efect puternic în inimile noastre. Să nu fie o aducere aminte doar pentru astăzi, care să creeze niște emoții intense, o anumită bucurie și mulțumire Domnului și apoi să se ștergă ușor. Oamenii lui Dumnezeu, când au trăit experiențe deosebite cu Dumnezeu, au avut dorința să facă ceva, să le marcheze într-un fel, ca acele experiențe să nu se ștergă ușor din memorie.

Ni s-a amintit de acea experiență tulburătoare a lui Iacov când l-a văzut pe Dumnezeu și când i-a vorbit de la capătul scării aceleia care ajungea până la cer. Când s-a trezit, Iacov era înfricoșat de slava și prezența Domnului și a recunoscut că acolo este Poarta Cerului, Casa lui Dumnezeu. Atunci el a făcut ceva prin care a dorit să marcheze experiența aceasta, în memoria și în viața lui pentru a nu o uita ușor: „*Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineată, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte, și a turnat untdelemn pe vârful ei.*” (Genesa 28.18). Domnul l-a chemat mai târziu din nou la Betel și Și-a îmbogățit promisiunile față de el și harul pe care vroia să i-l dea. În Genesa 35.14 ni se spune: „*Și Iacov a ridicat un stâlp de aducere aminte în locul unde îi vorbise Dumnezeu, un stâlp de piatră, pe care a adus o jertfă de băutură, și a turnat untdelemn.*”, ca să nu uite ușor nici de data aceasta experiența sa cu Dumnezeu.

Deci, unul dintre scopurile sărbătorii de astăzi în dorința lui Dumnezeu pentru noi, pentru toată biserica penticostală din România și nu numai este: **să ne aducem aminte de lucrările Domnului.**

Deuteronom 8.2-3: „*Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame, și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.*”

Al doilea gând pe care îl are Domnul este ca aducându-ne aminte de aceste lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut în timp, **să învățăm ceva din ele.**

1 Cor. 10.11: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.*” Unele dintre aceste lucruri pe care noi le-am auzit astăzi în detaliu au fost noutăți pentru noi. Ele ne-au atins inima, ne-au îmbogățit cunoașterea, ne-au tulburat inima cu harul Domnului, aflând lucruri pe

care le-a făcut Dumnezeu, care i-a întărit pe înaintașii noștri să rabde, să sufere pentru ca slava lui Dumnezeu să se descopere în ochii lumii. Este dorința lui Dumnezeu ca noi să învățăm ceva din lucrurile care s-au întâmplat. Să învățăm ceva din ceea ce a descoperit Dumnezeu în istorie, în viața înaintașilor noștri, în viața bisericii Sale, lucruri care fără îndoială ne sunt de folos nouă, în chemarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru vremea aceasta.

Al treilea gând pe care cred că Domnul îl are în vedere în această zi chemându-ne să ne aducem aminte de lucrurile care s-au întâmplat de la începuturile mișcării pentecostale în România, lucruri care ne pot fi învățăminte prețioase, **este să urmăm credința înaintașilor, adică să le continuăm strădania cu responsabilitate și consacrare.**

Acest gând este exprimat în Evrei 13.7: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința.” Cu alte cuvinte, continuați practic ceea

ce au făcut ei prin harul și călăuzirea lui Dumnezeu și duceți mai departe flacăra aprinsă atunci, purtată în ani de Dumnezeu și care trebuie să continue să ardă pentru a duce la capăt lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu.

Stând aici, împreună cu frații, ascultând expunerile lor, în special istoricul, bogat, pe deoparte datorită datelor și experiențelor furnizate și foarte succint, pe de altă parte, în raport cu tot ce s-a întâmplat în timpul celor 90 de ani din partea Domnului, am fost provocat de o întrebare a Scripturii și anume de întrebarea pe care Domnul i-a pus-o lui Ieremia: „Ce vezi, Ieremie?” (Ieremia 1.11). Când te uiți la toate lucrurile acestea, când auzi aceste experiențe impresionante, când îți trec prin fața ochilor și îți le imaginezi în mintea ta, ce vezi?

Vă mărturisesc că eu am văzut din nou o imagine pe care Domnul mi-a revelat-o și altă dată. Am văzut imaginea unui râu mare și cu o putere ce nu poate fi stăvilită.

M-am născut pe malul Dunării, la Giurgiu. Am crescut acolo, m-am scaldat în Dunăre și am simțit în mod copleșitor imensitatea aceluia fluviu

care curge cu putere, cu un mare debit de apă. Am avut colegi de școală care s-au înecat în Dunăre. Am văzut în copilăria mea nave grele, încărcate cu materii prime sau cu alte materiale, care au eșuat, și asta m-a făcut să realizez imensitatea aceluia râu, a acelor ape mari care pot înghiți cu ușurință orice. Și am avut un respect deosebit și o teamă față de Dunăre, pentru că cel puțin de două ori am fost în mare pericol de înec.

În urmă cu câțiva ani, când eram în Germania, frații m-au dus să vizitez mai multe locuri interesante din această țară. M-au dus într-o anumită zonă, pe niște înălțimi cu multă vegetație și la un moment dat mi-au arătat un firicel de apă și mi-au spus: aceasta este Dunărea. Era un firicel de apă cu un debit foarte mic, care curgea de acolo, de undeva și, dintr-o dată, am comparat în mintea mea acel firicel de apă cu râul imens lângă care am crescut și în care m-am scaldat. Și mi-am zis: *Nu poate fi asta Dunărea, eu o cunosc și știu cât e de mare!* Și atunci ei mi-au răspuns: aici suntem în Munții Pădurea Neagră, de aici

(continuare în pag. 8)

Profil de martir

Gavril Cîrstean (1890-1935)

S-a născut și a locuit în localitatea Bilca, în marginea satului, la hotar cu Vicovu de Sus. A venit de pe frontul din Rusia pocăit și s-a căsătorit în anul 1918 cu Zamfira Ursachi (sora lui Ștefan Ursachi, din Vicov). A avut 9 copii, dintre care cinci au murit.

Începutul lui în credință a fost la gruparea „Studentii în Biblie”, apoi a trecut la pentecostali. La serviciul de căsătorie cu Zamfira au fost frații din Pătrăuți (Ucraina) care au oficiat actul de binecuvântare. Apoi fratele Gavril Cîrstean a trebuit să meargă la București să scoată un „drept” (n.r. act) precum că era căsătorit legitim. Pe atunci starea civilă se făcea la preotul din sat. Cum el nu a fost cununat la preot, oamenii îl considerau nelegitim.

Într-o zi, a venit un jandarm de la primărie și a trimis-o pe sora Zamfira cu copilul în brațe (aveau deja un copil), acasă la tatăl ei în centrul Vicovului, pe motiv că nu ar fi căsătorit legitim cu fratele Gavril.

A suferit mult în Bilca din cauza credinței. Pe atunci nu erau pocăiți în Bilca, iar când i-a murit un copil care avea doar 10 ani, ortodocșii nu i-au dat voie să-și îngroape copilul în cimitirul lor, iar fratele, nevoit de situație, i-a săpat groapa în

grădina casei. Auzind cei de la primărie de acest caz, i-au dat voie să-l îngroape în cimitirul ortodocșilor.

În timp ce își conducea alt copil la groapă, pe Ilie, au ieșit oamenii cu bățele și au început să-i bată pe toți cei care erau prezenți. Au bătut-o chiar și pe o bătrână, care era și ea pocăită de curând. Oamenii i-au alungat pe toți cei ce erau la înmormântare, au luat copilul mort, l-au dus în biserica ortodoxă și au deschis sicriul să vadă cum este „îmbrăcat” mortul. Nu se știe cine l-a îngropat până la urmă. Se pare că ortodocșii.

A slujit ca prezbiter și prin Cătămărăști, județul Botoșani, timp de mulți ani. La o rugăciune făcută pentru bolnavi, a avut loc o vindecare a unui copil ars din Cătămărăști. Mai târziu fratele Gavril a mers într-o comună lângă orașul Botoșani, unde erau botezate 250 de persoane cu Duhul Sfânt. Acolo l-au prins jandarmii, l-au legat burduf (cu mâinile de picioare), l-au agățat sus și l-au bătut foarte tare. L-au închis apoi în arest și l-au ținut cu picioarele în apă. Era iarnă, așa că până dimineața apa a înghețat. A murit la scurt timp după ce a ajuns acasă. La înmormântarea lui a avut loc un serviciu deosebit, unde a slujit prin predicare fratele Precopie de la Volovăț.

Când a murit fratele Gavril Cîrstean, în anul 1935, cel mai mare copil al său Petru, avea 11 ani. Acesta a decedat la o săptămână din cauza spaiemei și a imaginii sumbre pe care a văzut-o în suferința care i-a răpus viața tatălui său. Fiica lui cea mai mică Raveca, avea atunci 6 luni.

(Extras din istoricul Bisericii Pentecostale din Vicovu de Sus)

(urmărire din pag. 7)

izvorăște Dunărea. Era așa de mică și firavă și, totuși, la noi, la Giurgiu, după străbaterea a circa 1700 km era așa de mare și de puternică, era de nestăvilit.

Astăzi, ascultând lucrurile care s-au expus aici, auzind experiențele care s-au petrecut în timp, am avut imaginea aceluia râu care a izvorât așa de plăpând, la dimensiuni așa de mici, care nu prevestea ce avea să devină după 90 de ani. Izvorul acela mic, ce cuprindea câțiva oameni simpli, fără educație, fără istorie, dar care au experimentat botezul Duhului Sfânt, prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, au format în această localitate Păuliș, prima biserică penticostală din țară. Această biserică alcătuită din oameni așa de simpli, atât de slabi a simțit focul și chemarea lui Dumnezeu de a fi o mărturie pentru toți locuitorii acestei țări. Râul acesta a curs nu 1700 km ca Dunărea, ci el a curs timp 90 de ani, s-a lărgit, s-au adăugat afluenți și astăzi este un fluviu bogat. Sunt câteva sute de mii de credincioși numai în țara noastră, care se adună în peste 2800 de biserici, și peste granițele ei sunt alte zeci de mii. Își puteau ei imagina atunci, în prima biserică micuță de la Păuliș, într-un sat fără mare însemnătate, că în țara aceasta vor fi cândva atâția credincioși penticostali și vor exista așa de multe biserici penticostale în România?

Aș vrea să privim astăzi împreună la trăsăturile și la caracteristicile esențiale și definitorii ale mișcării penticostale în general, și ale mișcării penticostale din România, în special.

Se pune astăzi o întrebare: care au fost secretele acestor frați ai noștri, secrete descoperite lor de Duhul Sfânt, încredințate de Dumnezeu, care au făcut ca acel izvor mic, plăpând în scurgerea celor 90 de ani de lucrare și mărturie penticostală, să fie astăzi un fluviu mare, cu potențial extraordinar, cu predicatori, cu mărturia Evangheliei în țară și în afara țării, cu misionari trimiși în lume?

Privind în Cuvântul lui Dumnezeu la biserica Domnului, pentru că biserica penticostală n-a fost altceva decât continuatoarea lucrării și mărturiei Bisericii Apostolice a lui Dumnezeu, am găsit câteva trăsături caracteristice esențiale ale bisericii penticostale din România, care explică creșterea spirituală și puterea duhovnicească. Dezvoltarea din acești 90 de ani nu poate fi atribuită decât lui Dumnezeu și trebuie să fie un subiect de meditație pentru noi și o provocare în vremea aceasta de întoarcere la acele binecuvântate origini.

Prima trăsătură esențială a mișcării penticostale din România a fost prețuirea rugăciunii și postului

Încă de la început, biserica penticostală a fost o biserică a rugăciunii, și credincioșii au prețuit rugăciunea și postul pentru că ei au găsit în Scriptură că biserica primară era o biserică a rugăciunii. Puterea bisericii primare, călăuzirea ei prin Duhul Sfânt, însoțirea din partea lui Dumnezeu s-au revărsat din viața fierbinte de rugăciune a bisericii și din faptul că biserica asocia rugăciunea intensă cu postul, care este un sacrificiu voluntar, o jertfă de sine voluntară, pe care credincioșii o aduc înaintea lui Dumnezeu ca să deschidă calea harului, a puterii, a însoțirii lui Dumnezeu în lucrarea ce o au de făcut.

Ei au citit în Scriptură și au văzut că biserica se ruga și postea. Au văzut că biserica lui Dumnezeu, la început, a fost încercată de anumite tensiuni în interiorul ei, iar soluția pe care Duhul Sfânt le-a încredințat-o apostolilor a fost să nu se încurce cu activitățile din biserică, ci, în primul rând, să se pună deoparte pentru rugăciune, post și vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Istoria bisericii noastre arată că promotorii mișcării penticostale din România au fost oameni simpli, fără un potențial în ei înșiși de personalitate, dar au fost oameni ai rugăciunii

și postului. Rugăciunea nu era un exercițiu superficial, nu era ceva făcut în câteva momente, ci oamenii aceștia se dăruiau rugăciunii. Ei se rugau ceasuri întregi, cum am auzit noi în expunere. Acești oameni găseau o mare bucurie și părtașie cu Domnul în nopțile de veghe, înaintea lui Dumnezeu, până în zorii zilei. Ei posteau îndelung înaintea lui Dumnezeu, cerând harul și însoțirea Lui, nebazându-se pe ei înșiși sau pe capacitățile lor, apelând la tronul de îndurare a lui Dumnezeu.

Remarcăm astăzi, în mai multe biserici, tendința de a scurta timpul de rugăciune și de a-l face cât mai comod. În unele biserici mai moderne, există chiar tendința de înlăturare a timpului de rugăciune, înlocuindu-l cu cât mai multe cântări sau mărturii personale. Biserica a propășit, a crescut, a fost însoțită de puterea lui Dumnezeu, a fost o mărturie vie care va rămâne peste veacuri și este scrisă în veșnicie, pentru că a iubit și a prețuit rugăciunea și postul. Mișcarea penticostală din România este cea mai nouă mișcare dintre mișcările evanghelice din România, dar prin harul lui Dumnezeu este cea mai prosperă, cu cea mai mare rată de creștere, ajungând în acești 90 de ani să le depășească pe toate celelalte.

A doua trăsătură a mișcării penticostale din România a fost căutarea perseverenței a sfințeniei și a separării de lume

Sfințenia și separarea de plăcerile și deșertăciunile lumii pentru Dumnezeu au fost prețuite de la început de biserica penticostală, prin călăuzirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Teologia vorbește despre două concepte de sfințire, amândouă având suport în Scriptură și anume: **sfințirea pozițională**, adică poziția credinciosului față de Dumnezeu în ceea ce privește sfințirea primită prin mântuire. Prin întoarcerea la Dumnezeu omul este pus într-o stare în care este socotit sfânt, de Dumnezeu. Este o

sfințenie pe care Dumnezeu o acordă prin credință.

Celălalt concept despre sfințire este **sfințirea practică**. Biblia vorbește despre ea, iar credincioșii penticostali, în simplitatea lor, au înțeles de la început că ceea ce numim noi sfințire practică, adică sfințirea trăită zi de zi în viața personală, are ca fundament sfințirea pozițională, dar înseamnă practic exprimarea în viața de zi cu zi a luptei împotriva păcatului. Credincioșii penticostali, frații aceia simpli de la început au experimentat practic ceea ce apostolul Pavel le imputa credincioșilor evrei: „*voi încă nu v-ați împotrivit până la sânge în lupta împotriva păcatului*” (Evrei 12.4). Ei au înțeles că după ce au primit mântuirea și păcatele trecutului le-au fost iertate, inamicul nr. 1 al puterii spirituale, al însoțirii Duhului Sfânt și al unei mărturii vii față de oamenii care au nevoie de lumina și de mântuirea lui Dumnezeu rămâne în continuare păcatul. De aceea, credincioșii penticostali au dus această luptă vie și perseverentă împotriva

- modul în care vorbesc creștinii între ei și în mijlocul oamenilor și cum este vorbirea lor în raport cu a celorlalți oameni care nu-l cunosc pe Dumnezeu. Vorbirea ușuratică, lumească, jargoanele, glumele sau aluziile cu înțelesuri multiple erau sancționate și respinse cu hotărâre.

- modul în care se poartă creștinul în mijlocul oamenilor. Ei erau deplin conștienți că erau chemați să fie în orice privință „...*epistola lui Hristos...*”, „...*cunoscută și citită de toți oamenii*” (2 Cor. 3). Comportamentul demn, cuvântul dat, onestitatea în orice relație cu oamenii, respingerea oricărui compromis de la neprihănirea lui Dumnezeu, constituiau principii de la care erau hotărâți să nu abdice.

Din pricina aceasta, penticostalismul a fost cunoscut, în general, ca cea mai îngustă cale dintre cele evanghelice. Unii au răs pe seama acestor lucruri și au ironizat biserica, dar Dumnezeu a dovedit în trecerea timpului, că aici era unul dintre punctele tari ale bisericii penticostale, ai cărei membri au avut tăria de a se

rica lui Dumnezeu pentru că era un dușman al puterii spirituale și al însoțirii Duhului Sfânt, acum nu mai este considerată păcat și este motivată abil în diferite feluri.

Plăcerile lumii, care sting puterea Duhului Sfânt și care separă pe credincios de Dumnezeu, nu mai sunt privite ca păcate, ci sunt motivate în fel și chip. Credincioșii își permit multe plăceri pe care înaintașii noștri, prin care Dumnezeu a crescut acest „râu” spiritual care a răspândit așa de mult mărturia penticostală, le-au respins. Ei nu le-au acceptat, le-au urât, au luptat împotriva lor, le-au dat la o parte și nu au permis ca viața lor să fie afectată de ele. Ei nu arătau cum arată mulți creștini astăzi, ci exprimau simplitate și naturalețe. Nu aveau nevoie de înfrumusețări artificiale, pentru că prețuiau frumusețea desăvârșită a Creației lui Dumnezeu în ei. Au avut tăria să-și însușească ceea ce David a exprimat în Ps. 139.14: „*Te laud Doamne, că sunt o făptură așa de minunată...*” și au considerat că nu mai au nevoie de retușuri și de intervenții care să desăvârșesc în ființa lor ce nu a reușit Dumnezeu... Nu, ei vedeau că lucrarea lui Dumnezeu este desăvârșită și de aceea prețuiau simplitatea, sfințenia, separarea de plăcerile lumii, separarea de orice păcat, separarea de chemarea și presiunea care vine din afara Împărăției lui Dumnezeu, din lume.

Tinerii din Biserica Penticostală PE STÂNCĂ din Lipova laudând pe Domnul la Păuliș

păcatului și au fost interesați de trăirea practică a sfințirii în viața lor, în mijlocul oamenilor, a separării de păcat, a punerii de-o parte pentru Dumnezeu.

Alături de alte lucruri importante din lucrarea Domnului, ei au fost interesați de:

- modul cum arată creștinul în mijlocul oamenilor și au știut că este importantă modestia, decența, simplitatea, păstrarea trăsăturilor naturale date de Dumnezeu prin creație fiecărui. Au respins cu hotărâre opulența, orice aspect de indecență, de mândrie sau de excentritate.

separa de păcat, de lume, de plăcerile și de lucrurile lumești.

Trăim într-o vreme în care ne paște pericolul de a ne afla la un moment dat într-o lume „fără păcate”, pentru că Scriptura spune că în zilele din urmă, „*din pricina înmulțirii fără-delegii, dragostea celor mai mulți se va răci*” (Matei 24.12). Păcatele par să devină tot mai puține cu trecerea timpului. Cândva erau mult mai multe, dar se împuținează și mă întreb dacă într-o zi nu se va declara: „Nu mai este păcat în lumea noastră!” Mândria, care altă dată era sancționată ferm de Bise-

A treia trăsătură a mișcării penticostale din România a fost prețuirea lucrării Duhului Sfânt în viața bisericii

De aceea s-au și numit penticostali, de la recunoașterea faptului că experiența de la Cincizecime este rânduită de Dumnezeu să însoțească pe credincioși și Biserica în mărturia și lucrarea ei până la revenirea Domnului Isus Hristos în slavă.

Astăzi, multe biserici, în loc să promoveze lepădarea de sine și căutarea puterii lui Dumnezeu, au

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

creditat mai degrabă promovarea de sine și, nu neapărat cu intenție, încrederea în potențialul din sine. Chemarea Bibliei este o chemare hotărâtă la lepădarea de sine, pentru a face loc lui Dumnezeu și puterii Lui supranaturale prin Duhul Sfânt.

Nu întâmplător Dumnezeu a ales în vremea apostolică și la începuturile lucrării Sale din România oameni simpli și fără multă educație și potențial în sine, pentru că unul dintre principiile esențiale ale Bibliei este că **în slăbiciunea omului se descoperă puterea harului lui Dumnezeu**: „*Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*” (2 Cor. 12.9). Dumnezeu a ales de la început pescarii aceia, oameni simpli, nu că nu avea la dispoziție alți oameni, nu că nu erau în Israel oameni de alt calibru care ar fi putut fi aleși. Prin călăuzirea lui Dumnezeu, Isus a ales oameni simpli pentru ca să poată arăta prin ei ce înseamnă puterea lui Dumnezeu, înțelepciunea și însoțirea Lui într-o lucrare căreia nu-i poate sta împotrivă nimic. Și nu le-au stat împotrivă în acea vreme nici iudeii cu uneltirile lor, nici romanii cu forța și violența lor, ci lucrarea Domnului s-a răspândit, iar puterea Duhului Sfânt n-a putut fi oprită. N-au stat în calea înaintașilor noștri bătăile, închisorile, martiriul și toate adversitățile care s-au ridicat împotriva lor, pentru că acești oameni aveau însoțirea Duhului Sfânt. Ei se bizuiau pe puterea Duhului Sfânt și se deschideau cu totul însoțirii Lui.

Dumnezeu spusese prin profetul Zaharia că „... (lucrarea aceasta mare, copleșitoare, imposibilă) nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu...” (Zah. 4.6). Frații noștri au știut lucrul acesta. Înaintașii noștri au cunoscut puterea Duhului Sfânt și au promovat această lucrare a Duhului Sfânt, au predicat-o și au socotit-o ca un lucru care trebuie pus în fața omului de la început.

Un anumit mod de gândire contemporan spune: „despre botezul

Mă rog ca Dumnezeu să ne pună pe inimă să prețuim din nou rugăciunea îndelungă și postul înaintea Domnului. Să prețuim din nou sfîntirea, despărțirea de păcat și respingerea oricăror plăceri lumești. Să deschidem și să păstrăm larg deschisă calea și libertatea Duhului Sfânt de a ne însoți în mărturia și lucrarea noastră. Să prețuim Cuvântul lui Dumnezeu, să-l permitem să locuiască din belșug în noi și să ne cărmuiască în orice aspect al vieții.

Duhului Sfânt trebuie să predicăm, să învățăm biserica, dar nu-i lua pe oameni de la început cu asta, căci aceasta este o problemă de maturitate care necesită mai multă înțelegere a lucrurilor, trebuie să o luăm mai întâi cu lucrurile de bază ale mântuirii.”

Când mă uit în Scriptură, în Noul Testament, văd că apostolii i-au pus de la început pe oameni față în față cu jertfa Domnului Isus, cu nevoia de credință, cu nevoia de pocăință și cu nevoia de a fi umpluți cu Duhul Sfânt. În Ziua Cincizecimii, când Petru a predicat acelor oameni care au întrebat „*Fraților, ce să facem?*” el le-a răspuns: „*«Pocățiți-vă» (...)* «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.»” (Fapte 2.38). Când au aflat apostolii că în Samaria s-a predicat Evanghelia și oamenii au crezut în Domnul Isus, s-au pocăit de păcate și au fost botezați, dar nu primiseră botezul cu Duhul Sfânt, neîntârziat i-au trimis acolo pe Petru și pe Ioan ca să se roage pentru ei să primească Duhul Sfânt. Nu mai târziu, nu după ce vor mai crește în credință, ci chiar atunci, la început, pentru că ei știau că de la început orice credincios autentic are nevoie de însoțire divină, de puterea și întărirea Duhului Sfânt.

A patra trăsătură caracteristică a mișcării penticostale din România a fost prețuirea Cuvântului lui Dumnezeu

Prețuirea pe care credincioșii aceștia au acordat-o Cuvântului lui Dumnezeu a fost indiscutabilă. Adeseori, credincioșii penticostali au fost criticați că nu pun atâta accent

pe Cuvântul Domnului, că ei sunt cu rugăciunea, cu stăruința, cu profețiile, dar nu este adevărat. Credincioșii penticostali au iubit Cuvântul lui Dumnezeu de la început, au știut de la început că El este adevărul, lumina și puterea lui Dumnezeu și au știut că ei trebuie în toate aspectele să-și conformeze viața Cuvântului scris al lui Dumnezeu.

Tocmai de aceea, oamenii aceștia s-au adunat să audă Cuvântul și citeau neîncetat Sfânta Scriptură. Citeau Cuvântul acasă, în călătorie, în pauzele dintre activitățile zilei. Au avut bucuria și plăcerea să memoreze ample pasaje din Biblie. În copilăria mea am cunoscut credincioși care puteau să recite pe dinafară mulți psalmi și alte pasaje largi din Scriptură, deși nu erau atâtea Biblii ca astăzi, pentru că au strâns Cuvântul lui Dumnezeu în inima lor, în mod real. Unii dintre ei nu știau să citească, dar râvna pentru Cuvântul lui Dumnezeu i-a făcut să învețe citirea pe Biblie, pe care apoi n-au mai părăsit-o.

Chemarea noastră este aceea pe care am citit-o în Evrei 13.7: Aduceți-vă aminte de înaintașii voștri, de cei care v-au vestit credința, cei care au purtat flacăra Evangheliei. Uitați-vă la felul lor de viață și căutați să vedeți ce le-a dat lor forță, tărie, ce i-a însoțit și i-a făcut atât de eficienți într-o lume a necredinței, într-o lume a respingerii adevărului curat al lui Dumnezeu?

Dedicarea lor postului și rugăciunii, dorința lor vie pentru sfîntire și separare de întinăciunile lumii, accentuarea și căutarea puterii supranaturale a Duhului Sfânt în trăirea și slujirea lor, prețuirea Cuvântului lui Dumnezeu și, desigur, zelul lor evangelistic, dorința nestăvilită

de a-L vesti pe Domnul Isus oamenilor nemântuiți, au fost trăsăturile esențiale ale mișcării penti-costale din România. Acestea i-au făcut pe înaintașii noștri așa de eficienți încât din generație în generație ei au transmis flacăra Duhului Sfânt, au făcut ca acel firicel plăpând care a izvorât la Păuliș în urmă cu 90 de ani, în scurgerea timpului să crească, să se lărgească, să se extindă în toată țara. Astăzi, nu este zonă din țara noastră care să nu cunoască

într-o măsură mai mică sau mai mare prezența și mărturia credinței penti-costale, iar penti-costalismul românesc s-a răspândit cu vigoare în ultimile decenii în toată Europa și în alte zone ale lumii.

Mă rog ca Dumnezeu să ne pună pe inimă să ne întoarcem la aceste lucruri cu toată inima, să prețuim din nou rugăciunea îndelungă și postul înaintea Domnului. Să prețuim din nou sfințirea, despărțirea de păcat și respingerea oricăror plăceri lumești.

Să deschidem și să păstrăm larg deschisă calea și libertatea Duhului Sfânt de a ne însoți în mărturia și lucrarea noastră. Să prețuim Cuvântul lui Dumnezeu, să-I permitem să locuiască din belșug în noi și să ne cârmuiască în orice aspect al vieții.

Suntem datori să continuăm cu aceeași demnitate, solemnitate și jertfire prețioasă moștenire pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în Domnul Isus, și ne-a transmis-o prin înaintașii noștri, pentru care avem toată prețuirea.

Amintiri binecuvântate

Îți mulțumim, iubit Părinte,
Că până azi ne-ai ajutat,
Că mâna Ta ce-a fost întinsă
Mereu ne-a binecuvântat.

De-aceea azi, smeriți, o, Doamne,
Ca altădată noi venim
Să preamărim a Ta lucrare
Prin cânt și versuri s-o vestim.

Coboară azi, prea bun Isuse,
Ca să rămâi cu noi, mereu
Dorim să luminezi Tu calea
Căci drumul vieții este greu.

Prezența Ta și-n astă vreme
În adunare s-o simțim.
Cu Tine să începem, Doamne,
Și tot cu Tine să sfârșim.

Trecut-au ani de când din lume
Și din păcat ne-ai dezrobit;
Am fost spălați în al Tău sânge
Și haina vieții ne-ai albit.

În clipa aceasta, sfinte Tată,
Cu gândul nostru spre trecut
Avem în față multe nume
Din cei ce astăzi nu mai sunt.

De pioneri sfinți ai credinței,
Cuvântul sfânt ce-au predicat
Vestindu-Te pe Tine, Doamne,
Până ce viața și-au gătat.

Copiii mici, de altădată
Sunt astăzi tați cu pruncii lor.
Bunici sau mame, cu familii,
Formând un mare, sfânt popor.

Avut-am multe binefaceri
Dar nici scutiți de încercări
N-am fost, și, totuși, noi le spunem
C-au fost doar... binecuvântări.

Atunci, o, Doamne, eram gata
Orice în schimb să-Ți dăruim
Averea, timpul, trupul nostru,
Chiar viața noastră s-o jertfim!

Nimic, ah, nu era în stare
Să-mpiedice lucrarea Ta
Și omul prins în lucru-Ți, Doamne,
Uita chiar și de viața sa.

Cuvântul Tău cu bucurie
Întreaga zi îl ascultam
Și multe zile-n săptămână
Spre adunare ne grăbeam.

În rugăciune, ceasuri multe,
Cântările nu conteneau
În casele de stăruință
Frați și surori cu drag veneau.

Vorbeam doar despre lucruri sfinte,
Că dragostea dintâi aveam.
Iubirea ne era podoabă
Și mai puțin de ea vorbeam.

Așa trăiam atuncea, Doamne,
Azi, parcă multe-au încetat
Tu ești mereu, mereu Același.
Noi, oare, să ne fi schimbat?

O, Doamne, mare Ți-e puterea
În ceruri sus, și pe Pământ!
Revarsă și-azi ca altădată
Și umple-ne cu Duhul Sfânt!

Redă-ne râvna de atuncea
Tot ce-a fost bun coboară iar,
Fă inimile să tresalte
De-a mântuirii Tale har.

Revarsă binecuvântarea
Și dă vieții noastre rost,
Dă dragoste, dă bucurie
Și fă-ne iarăși cum am fost!

Atunci mireasa Ta slăvită
Puținul timp Te-o aștepta
Curată și neprihănită
Pe nori Te va întâmpina!

Îți mulțumim, iubit Părinte,
Că până azi ne-ai ajutat,
Că mâna Ta ce-a fost întinsă
Mereu ne-a binecuvântat.

Prezența Ta și-n astă vreme
În adunare s-o simțim.
Cu Tine să începem, Doamne,
Și doar cu Tine să sfârșim!

CRISTIAN VASILE ROSKE

